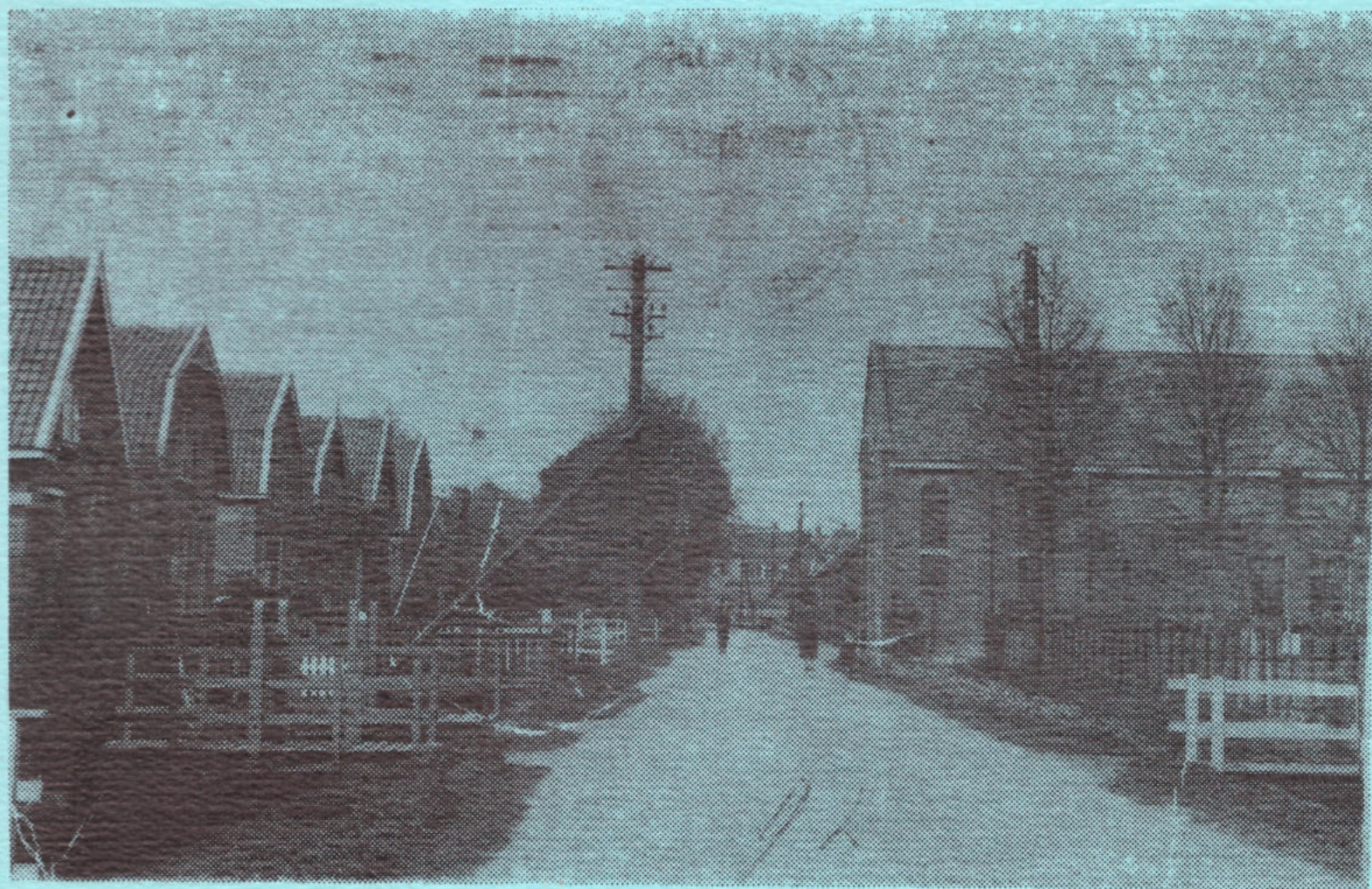

Hendrik Ido Oostendam
Schildmanskinderen

groot en klein

Sandelingen Ambacht

periodieke uitgave van het Historisch Genootschap Hendrik Ido Ambacht
jaargang II, nummer 1, maart 1983

Foto op de omslag: de Paulusweg, met sloot en bruggetjes,
omstreeks 1935.

Bestuur

P.J. Horsman, voorzitter
M.H. Benschop, secretaris
J. Bezemer, penningmeester
H. van Dijk
L.J. Haenraets
C. Lagendijk
J. Möllenkamp

Lidmaatschap

U kunt zich aanmelden als lid
bij de secretaris: Van Gode-
wijkstraat 205. De contribu-
tie bedraagt f 25,-- per jaar,
over te maken op gironummer
440728 t.n.v. de penning-
meester van het Historisch
Genootschap.

Redactieadres

Kopij en reacties op artikelen kunt u sturen naar:
Weteringsingel 118 B.

Van de redactie

"Groot en Klein" is een vervolg op het eerder door de
vereniging uitgegeven Mededelingenblad. De nieuwe opzet die wij
besloten aan het blad te geven deed ons omzien naar een andere
naam. Die naam werd tenslotte "Groot en Klein".

Een korte toelichting is hier op zijn plaats. Er heeft nooit
een plaats bestaan met de naam: Hendrik Ido Oostendam

Schildmanskinderen Groot en Klein Sandelingen Ambacht.

Aanvankelijk was er sprake van 3 aparte ambachtsheerlijkheden:

Hendrik Ido Ambacht (waar de buurtschap Oostendam deel van
uitmaakte), Schildmanskinderen Ambacht en Sandelingen Ambacht.

In de 19e eeuw was de situatie in zoverre veranderd dat de 3
ambachtsheerlijkheden 2 gemeenten geworden waren: Hendrik Ido
Ambacht (waartoe Oostendam en Schildmanskinderen Ambacht
behoorden) en Sandelingen Ambacht. Na allerlei grenswijzigingen
werden tenslotte in 1855 deze 2 gemeenten samengevoegd tot één
gemeente: Hendrik Ido Ambacht.

Voor al oudere Ambachters weten echter nog steeds te vertellen:
Hendrik Ido Ambacht heet eigenlijk voluit (en dan volgt
de opsomming). Het "Groot en Klein" hierin is wat duister.
Mogelijk slaat dit op het hoofdland en het volgerland van
Sandelingen Ambacht.

De naam van het blad berust dus "op de volksmond". Wij hopen
dat diezelfde volksmond de komende tijd voor een deel van de
inhoud van "Groot en Klein" zal tekenen, dat, samengevat, door
middel van grote en kleine artikelen grote en kleine Ambachters
wil informeren over de geschiedenis van onze gemeente en de
mensen die er woonden.

Herinneringen aan een angstig gebeuren (1)

M.Boele

Een ieder die langs het water groot gebracht is, weet dat bij een noordwestenwind hoog water komt en bij een oostenwind laag water. Daar ik langs de Noord opgegroeid ben wist ik dit ook. Welnu: zaterdag 31 januari 1953 was er een sterke noordwestenwind. Ik woonde op Veerweg 2, vlak onder de watertoren en heb dikwijls naar de windwijzer gekeken of die niet draaien wilde; maar nee hoor, het ging steeds harder waaien. Dit was natuurlijk stik in de war, want dan krijg je een tij over tij, zoals men dat noemt; en dat is ook gebeurd.

's Avonds om ongeveer half elf belde dhr. Zwering (commandant van de brandweer) mij op en zei dat ik de sirene moest laten loeien. Ik was namelijk ordonnans van de brandweer en dat was mijn werk. Drie langgerekte stoten was alarm en even later was de brandweer present. Het water liep al over de Veerweg de Antoniapolder in en het zou 's ochtends vroeg om 6.52 uur pas hoog water zijn. Ongelooflijk hoe snel het water steeg. Geen kwaad woord over dhr. Zwering hoor, maar deze man kwam uit Drente en wist van water toeten nog blazen. Wij stonden samen in de brandweerkazerne aan de Veerweg en hij vroeg mij: "Willen we nog een keer de sirene laten loeien om de bevolking te waarschuwen?" Ik zei: "Ja en... mijnheer onze laarzen lopen vol." Ik zal een voorbeeld geven hoe snel het ging. Als men een emmer onder de kraan zet en deze volaan opendraait, ziet men het hoger komen. Zo ging het op de Veerweg nu ook. En koud! Als men watersnood zegt krijg ik koude voeten.

Ook heb ik bij buurman C.Kooiman, de groenteboer, aangeklopt; die had een paard onder in de schuur staan.

Zoon Adri maakte dit beest direct los en zei tegen mij:
"Waar moet ik met Puk naar toe?" Ik zei: "Laat los en jaag hem de Veersedijk op, die vindt zijn weg wel." Eerst wou hij nog boos worden, maar toen begreep hij dat het ernst was. Puk kreeg een klap op zijn kont en rende de Veersedijk op. Later hoorden we dat hij in de buurt van de Oostendam opgevangen was. De mensen op de Veerweg waren niet meer te bereiken. Er ging een zeer sterke stroom dwars over de Veerweg. De brandweer heeft alles geprobeerd, maar stond machteloos.

Veerweg 2 was het eerste huis aan de rechterkant, dus een dijkwoning. Nu had ik onder mijn fietsenzaak. Hier was niets meer te redden: ik kon er niet meer in. Burgemeester Bax kwam bij ons bellen en schakelde het leger in. Hij vroeg om amfibievoertuigen. Men zou ze sturen, maar ik heb ze nooit gezien. Ik liep heen en weer, naar de brandweer en naar mijn huis. Toen ik thuis kwam stond de kinderwagen al in de keuken, met daarin ons dochtertje van 2 maanden. Toen was het kwart voor twee. Mijn schoonvader zei: "Oppakken en wegwezen". Nou, dit was hoog tijd. Samen de wagen hoog opgetild en naar de Veersedijk, waar we bij familie onderdak kregen. Daar wij in het eerste huis woonden, waren we vlak bij de Veersedijk. Hadden we verderop gewoond, dan hadden wij er niet af kunnen komen. Het water liep op sommige plaatsen ook al over de Veersedijk en de dijk was zeer slecht. Op sommige plaatsen brokkelde hij erg af. Ik zou de zwakke plekken nog aan kunnen wijzen. Tot overmaat van ramp viel het licht uit; toen moest alles maar op gevoel gedaan worden. De toestand was kritiek. Toen brak op Papendrecht de dijk door waardoor het water hier begon te zakken. 's Morgens om acht uur werd het licht en kon de droevige balans worden opgemaakt. De schade was geweldig groot, maar slachtoffers vielen er niet, al hebben er mensen in doodsnood verkeerd. Aan de Veerweg is dit het ergst geweest. Het wilde water besprong de Veerweg met zijn 27 huizen.

Vanaf de dijk zien we de huizen aan de Veerweg. Het water is inmiddels al een flink stuk gezakt.

Van dichtbij ziet het er zo uit. De huizen die nog overeind stonden waren zo beschadigd dat ze moesten worden afgebroken.

De bewoners zagen allen nog juist kans de daken op te vluchten, maar daar bemerkten zij dat de huizen wankelden. De vloedgolf had de huizenrij zo hard gekraakt, dat een aantal ervan op instorten stond. Toen de eerste huizen in het water wegzakten werd het een onbeschrijfelijke vlucht naar de daken van de huizen die nog overeind stonden en de enige overlevingskans leken te bieden. Zestien woningen stortten de één na de ander in. Elf bleven staan, zwaar beschadigd weliswaar maar nog stevig genoeg om de hele bevolkingsgroep van de Veerweg te redden. De mensen maakten een vreselijke nacht door, maar toen het ietwat licht begon te worden, werden zij in veiligheid gebracht door mannen die zich in roeibootjes over het nog woeste water begaven. Deze nacht vergeten wij nooit.

Herinneringen aan een angstig gebeuren (2)

C.Lagendijk

Als 19-jarige en dus op vrijersvoetenleeftijd bracht ik de zaterdagavond vóór de ramp Ditta Barendrecht thuis, die in de Dorpsstraat woonde, na eerst de avond doorgebracht te hebben in de Rank. De Rank was iets, wat we nu jeugdsoos zouden noemen en toen instuif heette. Er werd gedamd, gesjoeld en er waren allerlei andere activiteiten, uitgaande van de Herv. Jeugdcentrale. Gedanst werd er niet want dat deed men als kerkelijke jeugd niet; dit werd als uit den boze beschouwd. Sterke drank werd uiteraard ook niet geschonken, maar het was er toch gezellig. De Rank was het vroegere burgemeestershuis aan de Kerkstraat. Het stormde die avond vreselijk en fietsen ging niet, zodat ik lopend mijn ridderlijke plicht volbracht.

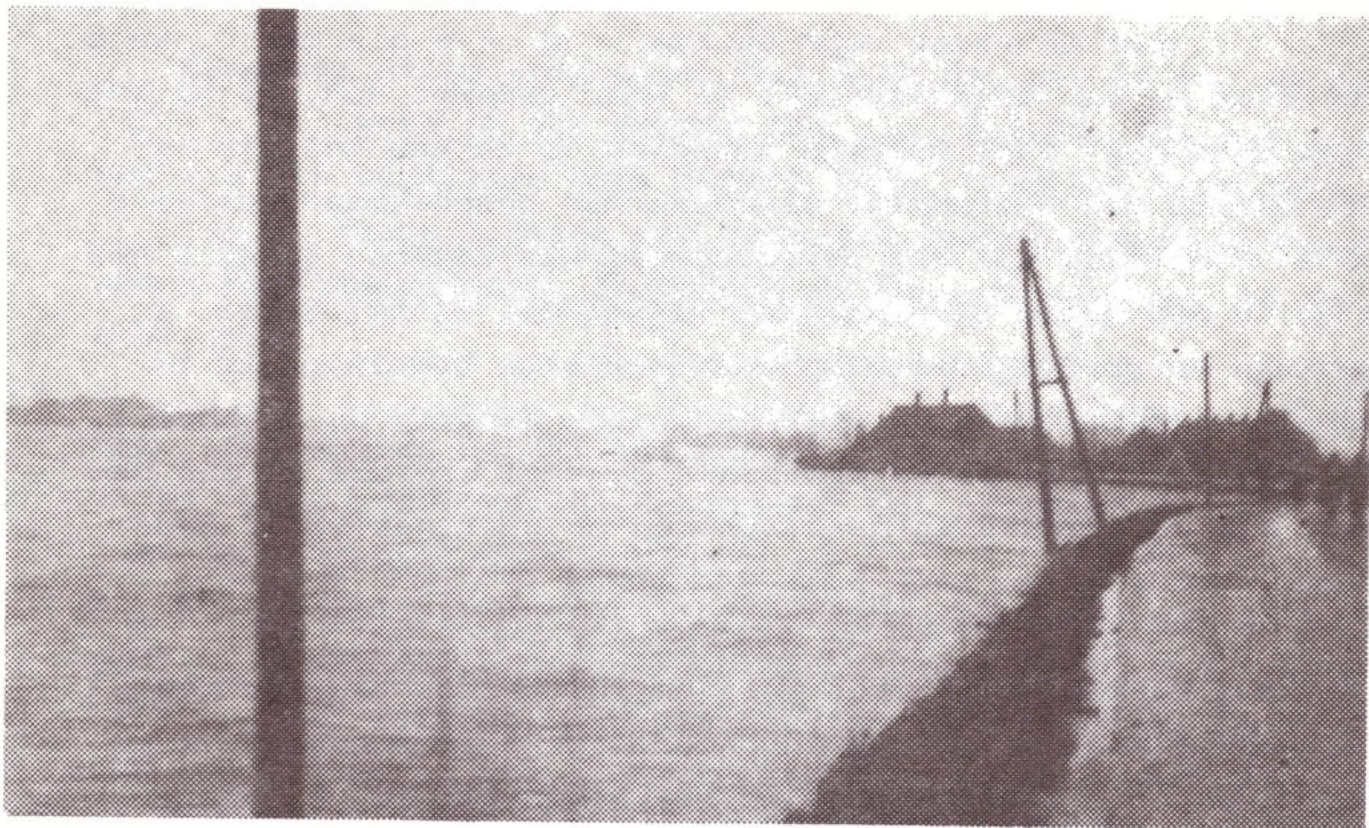
Thuis gekomen dook ik onder de wol, de om ons dijkhuis loeiende storm en klapperende dakpannen negerend. We waren wel wat gewend zo direct onder het dakbeschot en op de open zolder zonder slaapkamers. Niet vermoedend wat ons de nacht te wachten stond sliep ik in. We woonden met moeder en twee zusjes in een dijkhuis wat stond, waar nu de Antoniuslaan van de Veersedijk afloopt naar de Graaf Willemlaan; vader was in de oorlog gestorven.

Het zal naar schatting tussen 4.00 en 5.00 uur geweest zijn dat een hevig gebons op de deur beneden mij wakker deed schrikken en naar beneden deed stormen. Er werd geroepen: "Er uit, snel, watersnood. De dijk breekt bijna door. De Antoniapolder staat tot bovenaan de dijk vol".

Terwijl ik nog beduusd en slaperig achter de deur stond en de man naar het volgende huis hoorde hollen, drong het tot mij door dat ons huis bij dijkbreuk meegesleurd zou kunnen worden of instorten. Terwijl het onophoudelijk galmen van de noodklokken boven de storm uit in flarden tot mij doordrong holde ik de trap weer op, maakte de rest van het gezin wakker en keek verbijsterd door het raam over de polder. Water, water en nog eens water. Alle huizen buitendijks tot de vloer op dijkhoogte, sommige onderin staande huizen bijna tot de nok toe in 't water, mensen die zwijgend als donkere schimmen over de dijk liepen, overrompeld door dit watergeweld, hoge golven die tegen de huizen sloegen.

Ik schoot in de kleren, deed mijn laarzen aan en spoedde mij naar de veerweg, waar het het ergste moest zijn. En daar was het ook het ergst. Huizen die op instorten stonden en reeds ingestort waren en overal mensen op daken of bovenverdiepingen, verkleumd van de koude en zwaaiend met lappen of olielampen (de elektriciteit was uitgevallen) om de aandacht te trekken voor hun benarde situatie. Op dat moment was er weer een boot aangekomen met vermoeide redders en geredden, dus nam ik de riemen over. Moeizaam tornden we op tegen wind, golven en sterke stroom van de watermassa's die tussen de half ingestorte huizen doorstroomden. Gelukkig stortten er geen huizen in terwijl we langs de huizen lagen om mensen aan boord te nemen. Gelukkig waren we bij de laatste tocht, allen waren gered, niemand onder het puin bedolven. Ook met Mevr. de Snoo die die nacht een zoontje ter wereld bracht is alles goed afgelopen.

Maar met het redden van mensen waren we er nog niet. De gehele zondagmorgen hebben we zandzakken gesjouwd en overal op de zwakke en al reeds afkalvende Veersedijk hebben we zandzakken gelegd. Het zand haalden we overal vandaan; onze ploeg haalde zand uit de

De ondergestroomde Antoniapolder gezien vanaf de plaats waar het huis van schrijver dezes stond. Het water is al iets gezakt; het stond 's nachts praktisch tot de kruin van de dijk. De polder is nu industrieterrein.

Gezicht vanaf de dijk ongeveer op de plaats van de trap naar de dijk bij de Plataanstraat. Vanaf dit punt werden de in het artikel genoemde reddingsacties ondernomen.

Kerkstraat, uit de sloot vóór de Kastanjehoeve die men vanwege de verbreding van de Kerkstraat al half gedempt had. Bijna iedereen deed mee; veel vrouwen schepten de zakken vol die wij op de plaats van bestemming brachten met beschikbaar gestelde auto's. Overtuigd van het levensbelang wat hiermee gemoeid was voelde je een grote eendracht om vijand no. 1, het water, te weerstaan en de Zwijndrechtse Waard en zijn bevolking te behouden. Gelukkig hield de dijk het, mede dankzij de dijkbreuk bij Papendrecht die de watermassa's de veel grotere en dun bevolkte Alblasserwaard in deed stromen en hier het water deed zakken.

's Middags kwamen we wat tot rust en luisterden naar de radio (t.v. was er nog niet), die onophoudelijk nieuws over de ramp uitzond. Het bleek dat vooral in het begin alleen via amateur-radiozenders die doorlopend s.o.s. berichten uit het rampgebied in Zeeland uitzonden (de normale verbindingen waren verbroken) hoe vreselijk en alles omvattend de ramp was. Bijna heel Zeeland, Goeree-Overflakkee en grote gebieden van Noord-Brabant waren een grote watervlakte, om van het noorden des lands maar te zwijgen. Van normaal ter kerke gaan was natuurlijk geen sprake die zondag. Alleen 's avonds, meen ik, was er een speciale gebedsdienst voor de slachtoffers van de ramp. Ook werden hele dorpen of wat er nog van over was geëvacueerd o.a. naar Rotterdam.

's Maandags konden een heleboel mensen niet op hun werk komen vanwege dijkval, grote uitgespoelde putten in het wegdek, ingestorte huizen, ontwortelde bomen, aangespoeld meubilair en alles wat maar drijven kon, tot zelfs dode koeien en varkens toe. Bovendien hadden alle scheepswerven, sloperijen en andere bedrijven zoveel waterschade, dat er onmogelijk productief gewerkt kon worden.

Dinsdags was alles weer zover geordend dat men op het werk kon komen. Veel werd er die eerste dag niet gedaan: men was totaal van slag en verslagen over zoveel leed. Elke dag verschenen in de kranten lange lijsten van geborgen doden; complete gezinnen waren ten ondergegaan. Eigenlijk is het met geen pen te beschrijven.

Maar langzaamaan hernam het normale leven zijn gang weer en waren op de bedrijven de zaken weer wat geordend en provisorisch kwam de productie weer opgang.

Bij een inderhaast georganiseerd rampenfonds kon men aankloppen voor vergoeding van de geleden materiële schade. Maar het onzegbare leed is met een rampenfondsuitkering niet goed te maken; dat leed is er nu nog. Het is iets wat je je levenlang bij blijft en waarvan je hoopt dat het nooit weer gebeurt.

Ons huis en onze familie is gespaard gebleven. Alleen een voorraad winteraardappelen in ons volkstuintje in de polder was weg en ondanks dat er water onder ons huis door de dijk sijpelde hield ook hier de dijk zich goed, gelukkig.

C.Biesbroek

Wu weunen vanaf 1930 an de paulusweg.

Ik bin gewonne en getoge in de pruimendijk, das wel Rekerk mor mit alles waerewu op tambacht angeweze.

We gonge nae school an de karkstraet, we karkte an de paulusweg en daer vergaoderde ok de knaope en de jongelingsvereniging, de zangvereniging zong ok daer, dus van jongs af bin ik bekend geweest an en mit de paulusweg.

Daer stong toen niks aors an dan op dun hoek an de rechterkant de stee van Huigie Maeskant, nou weunt Arie de Koning daer, dan kreegie de stee van Siem de Koning, de ouwe Siem heb ik nooit gekent, wel zun kinderen. Al die tijd weunde daer dun dikke Siem, Gerrit, Flora en Drieka, twaere allemil vrijgezelle. Drieka vree dan mit Frans van der Plaat, mor ze zijn nooit getrouwd. Die stee is jammer genog afgebroken, alleen de kastanje boam staotter nog, die stong vlak voor traom. An de aore kant hajje hut steegie van Teunus Vat, die was schaep-harder. As tweer 't toeliet ging die dur op uit mit zun koppel schaepe en zun hond.

En dan kreegie de dollerende kark.

Dat was toen 't leste an de weg. Azie daer stong dan was alles leeg varderop., je keek tege de karkstraet an en tege twaotermessien an de muizekao, an de andere kant was ok allus leeg.

'tEerste huis wat zu toen bouwde was voor Ritmeester, un gepensjoeneerde plisieman, kgloav dattie uit Zegwaerd kwam, 't was een oud indiesman, nouw wunt juffrouw Schouten durin. Dat huis is gebouwd op een wai van de ouwe Pleun Stehouwer.

De wai liep van de sloot van Siem de Koning tot waer nouw de graefwillumlaon loapt. Op die punt, dus de aore kant van die wai, liet Aartie de Waerd toen een huis bouwe, nou weunt Piet Staet durin. En zô is de weg vanlieverlee vol gebouwd. O jao, dat mok ok nog vertelle, an allebai de kante van de weg was een breëie wetering, asur dus een huis gebouwd wier, mosse ze daer ok een bruggie neerlegge.

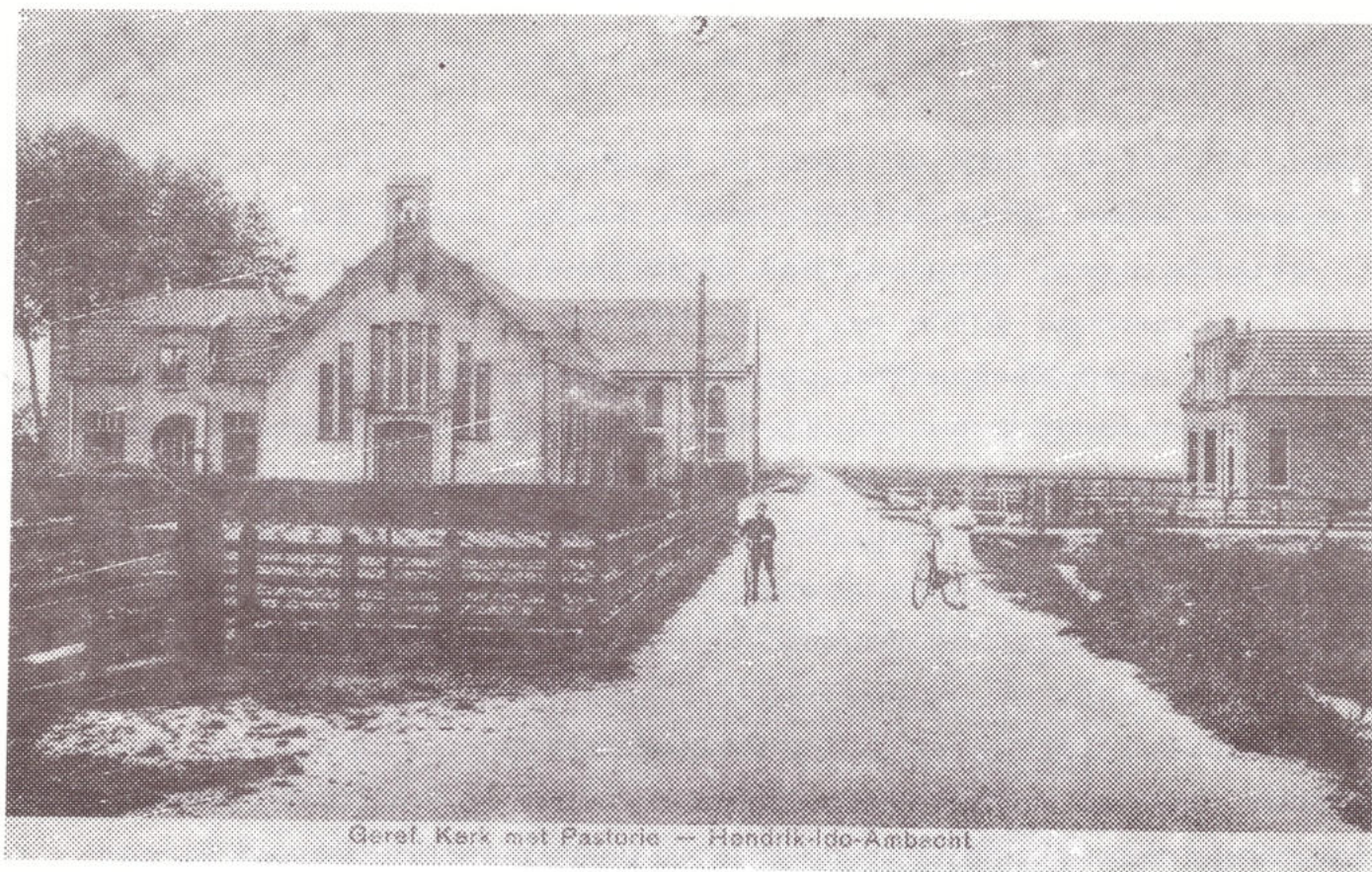
Naederhand binne ze gaon bouwe achter an de weg, bij de viersprong, Leeuwenburg, Gerrit Stok, plisie Verhoeven, Wim Pons, Cobus Dijksman, Leen Gerritsen ok Teunis Stehouwer (de koster) "van wie die grond was" bouwde daer zun huis, nou weunt daer van Helde de drukker, hij het 't wel bekant helegaor tege de grond gegooit, maar op die zelfde plek is het wel. Vooran de weg an de linkse kant bouwde Kees Klerk en Izak van Driel hun huis. De kark wier in de twintugerjaere vergroat. Naest Ritmeester bouwde Knelis Meulendijk, Knelis Garrisse, Floris van Neutigem, Bartie Herwaarde, den ouwe de Waal de loadgieter en olieboer, dernaest Aai Haksteeg, Melis Terlouw, Eldert van Perzie, Willum Mels, Leen de Lijster en Wim Terlouw. An de linkse kant was noom Juus (J.T.Singewald)druk bezig. Jantje Huizer, Toon Veldhoen, de ouwe van der Vlies, Keesie Valk, Kees Biesbroek, het dubbele huis van Melis Terlouw. Naest Teun Stehouwer ging noom Juus allemael dubbele huize bouwe met die gebroke kappe. Tusse al die gebroke kappe in staat nog een rijgie van 5, (de 5huize) die binne gebouwd deur Stoffel Drinkwaard dun ouwe schilder.

Toen al hut land an de paulusweg (dat land was van Jossie en van Jan Stehouwer twee broers van Teunis Stehouwer, waer ik hut net ok over had) volgebouwd was, was dur nog eên stikkie over en daer is een huis opgebouwd voor Jan Stehouwer zelf. Nouw weunt zun zeun Janus dur in, het heete "De Spiegel".

Tegenover Jan Stehouwer bouwde de Bijkarke hun huize en tummerfabriek, eerst nog twee huize naest Aartie de Waard. Voor al die huize lag een bruggie over de wetering, dat was een mooi gezicht. De weteringe waere voor dien onder beheer van de polder, maor met al die huize wiere de sloate vies, dur was geen schoon houwe an. In de jaere 50 zijn ze dan ok dicht gemaakt, riolering dur in, alle huize angeslote, de paulusweg kreeg een straet en zodoende wier dat de mooiste weg van tambacht, toen teminste, nou binne dur mooiere bij gekomme. Wat wij er deur krege was de baatbelasting, mor dat onrecht is nouw al een hortie geleeje weggenome.

Ik zee denet dawwu een straet krege, want dat was vroeger wat hoor! Langs de kant van de weg waere dur grintbakken gezet, die wiere in de zeumer deur IJs Kruithof vol gereeye mit grind, en ast dan harfst wiér, en ze ginge biete rije en mist rije dan wast een modderboel dat een merakel was vooral bij de damsteeg van Siem de Koning, daer schepte je dan je schoene over in de blubber. Dan wierdur mor weer een laogie grint over gestrooit en dan most mor weer. En seumers as dur dan een paerd en waoge voorbij ging of nog arger een otoo dan was hut un groate stofwolk, zoas ze dat nouw wel laete zien uit de darde waereld lande.

Nae de oorlog is de rechse kant van de paulusweg nog varder bebouwd. De flats op de waai van Siem de Koning, afijn al die huize tot an de p.c.hoofdsingel. Ok is de vijverhof en jeugdcentrum en de kark van de vrij Evangeliesche gemeente nae die tijd gebouwd. Nouw lag dur nog un stikkie grond onbebouwd an de rechse kand dat is dus op de waai van Pleun Stehouwer tusse Wim Terlouw en Teunis Bijkerk daer is eerst de bungeloo van Wim Stolk gekomme, tusse Wim Terlouw en Wim Stolk is de frederik henderikstraet gekomme.

De Paulusweg omstreeks 1920. Wat een ruimte!

En ruim 40 jaar later is het beeld ingrijpend veranderd.

Naast Teunis Bijkerk de dubbele bungeloo. De eerste beweuners waere Giel van Kotten en Jan Vorst. An de linkse kant was nog un stikkie open, daer hep Jan Alderlieste twee woningen gezet die nouw beweund worde deur Jan van der Ven en Kees van Nes. Tusse hut steegie van Teunus Vat en de kark zijn ok nog twee huize gekomme en tusse de kark en Jantje Huizer zijn ok nog twee huize gekomme. Op de tuin van Siem de Koning en waer de schuur stong zijn nog zes mooje huizen gebouwd. Dur was ok nog un winkeltie van Aai Stehouwer, en naederhand nog un sigaren-winkeltie van Piet de Koning.

In de oorlog is ter ok nog un vliegmessien neergevalle. Op un aevund stongen we buite te kijke, je hoorde ze in de lucht, en daer kwam een vliegend ford uit oostelijke richting, hij was vast gewond, un duitse jaoger klom dur onder tegen op zoo kon die um beschiete, ut vliegmessien ontplofte in de lucht, en de romp dook over hut huis van mijn moeder heen, zoo op de hoek van tland van boer Mol en de waai van Siem de Koning voor tgrootste deel in de sloat en de wetering. De wiele waere op de muizeka terecht gekomme, vlak bij hut huisie van Reinis Ver-veer en bij twaoter messien. De kokpit was terecht gekomme op de waai van Piet de Waard, de bemanning was dur uit geslingerd, 3 op tland van mun broer twee op de waai zoëffe genoemd. Nouw loapt over die plaets de antoniuslaan.

Zô, nouw heb ik de ontwikkeling van de paulusweg beschreven, o ja dut nog, de kark is gebouwd in de boagerd die ze van Teunus Vat hebbe gekocht en die is in gebruik genome in 1898.

Ik hoop dat u de reis door de historie niet al te vermoeiend vindt.

Notities gemaakt in Gemeentelijk Archief Dordrecht uit
Notarieel Archief.

1681. Cavelcedulle van Cornelis Tonis Lod-wijcx wonende onder de jurisdictie van H.I.Ambacht bij zijn levende lijve met zijn kinderen o.a.

3 mergen lants genaempt Romeijnsweij gelegen in H.I.A. in een weer van 5 morgen strekkende tot de dwarssloot belent ten oosten Henrick Jans van den Heul, schout van H.I.A. ende ten westen 't lant van de heer Theuff. En nog twee mergen in hetzelfde Romeijnswey int zelve weer streckende van de Vrouw gijlenwech tot de dweerssloot belent ten oosten Pieter Arijensz. van der Wiel met zijn bruyckers en ten westen de heer 't Heuff. Nog twee hont lants genaempt de Spiegel gelegen onder Henrick Yden Ambacht aen de Pauwelswech belent int westen deselve wech int oosten Dammis Dammisz. van 't Selfde int Noorden de heer Alewijn en int zuyden de weduwe en erfgenamen van de heer Zeebergen.

3 morgen lant gelegen in Walennes onder H.I.A. belent oosten Do.Hoxius int Westen ergenaam van de heer Zeebergen ten noorden en ten zuyden Jan van Aalst met uitpadt tot op de Pauwelswech.

1672. wordt gesproken over o.a. Henrick Jansz. van der Heul Capiteijn te H.I.Ambacht.

Cornelis Willemsz. Leenheer, Capiteijn in Kijfhoek en Zandelingen Ambacht Rijsoort en Strevelshoek behorende allen onder Leendert Palingh Collonell van de Swijndrechtse Waert moeten naar de IJsselkant trekken met drie van de twaalf man uit hun compagnie met piecken, deegens, stocken, kluythamers als ander, zij hebben dit niet kunnen doen, aangezien veel woonluijden gewapent als voren dit hebben verhindert.

MEDEDELINGEN

Tijdens de feestweek vorig jaar heeft de vereniging bronzen en zilveren herdenkingspenningen uitgegeven. Er zijn nog enkele van deze penningen verkrijgbaar; deze zijn te bestellen bij de penningmeester: tel. nr. 8315.

Het Historisch Genootschap belegt op dinsdagavond 17 mei om 20.00 uur in het Jeugdcentrum aan de Vijverhof een ledenvergadering. Alle leden zijn hartelijk welkom.

